

NÁVRAT RYTÍŘE

Toho dne roku 1330 padal déšť a smýval prach z cest, po nichž se vracel Jiří z Byšic. Jeho unavený hřebec klopýtal kamenitou stezkou k rodné tvrzi, ale rytíř nesedl. Stejně jako v Bělé, kde bojoval s králem Janem. Byla to krátká, krvavá trestná výprava, ale teď na ni nemyslel. Myslel na Kateřinu. A na zprávu z Loun, že čas nadešel.

Na rameni měl těžký šedý plášť, mokrý a nasáklý. Po boku meč, který málokdy sundával. Jiří působil jako muž z kamene – vysoký, silný, s ostře řezanými rysy. Nad levým obočím měl čerstvou jizvu. A v jeho tmavých očích bylo ticho a prázdno.

Mezi stromy se rýsovala tvrz s nízkými zdmi, dřevěnými ochozy a strážní věží s líně vlající vlajkou. Byl doma. Než dojel ke kamennému mostu přes příkop, zazněl výkřik. Stráže otevřely bránu. Boreš, jeho starý zbrojnoš, který teď spravoval dvůr, vyběhl Jiřímu v ústretu s překvapením a radostí v očích.

„Pane! Přišel jste právě včas...“

„Kde je Kateřina?“ přerušil ho.

„Ve věži, pane... rodí.“

To slovo mu projelo tělem jako horké víno. Seskočil z koně, hodil uzdu čeledínovi a rozběhl se do věže. Vstoupil do síně, míjel známé tváře, ale nikdo ho neoslovil. Dnes nebyl rytířem. Dnes byl mužem čekajícím na příchod potomka.

Vyšel po točitých schodech. U dveří ložnice stála jeho matka se sepnatými rukama a strachem v očích.

„Modlím se za ně,“ zašeptala. Jiří přikývl. Nebyl to muž modliteb, ale dnes se jím stal.

Zastavil se před dveřmi. Nevešel. Za dubovými dveřmi slyšel tlumené hlasy a výkřiky, které mu svíraly hrdlo víc než ty z bitev. Opřel se čelem o zárubeň a zavřel oči.

Pak se ozval dětský křik. První dech nového života.

Jiřího matka se rozplakala. Jiří zůstal stát, dokud se dveře neotevřely. Vyšla porodní bába Ludmila s úsměvem a zabaleným uzlíkem.

„Syn, pane. Silný. Po vás,“ řekla a podala mu dítě.

Jiří si ho vzal. Byl teplý, drobný a neklidný. Prstíky mu sevřely okraj kabátce a Jiří ho políbil na jeho čelíčko.

„Jak se bude jmenovat, pane?“ Zeptala se Ludmila.

„Jan,“ zašeptal. „Bude se jmenovat Jan.“

Jiří držel syna v náručí jako zraněného druhá. Dítě se uklidnilo, možná cítilo tlukot otcova srdce, možná jen vědělo, že ten muž s drsnými dlaněmi ho ochrání. Ludmila stála opodál a s tichým uznáním je sledovala.

Jiří přikývl. Najednou mu přišla slova těžká a zbytečná. Poma-lu vešel do komnaty, kde Kateřina ležela pod kožešinou, bledá, ale s úsměvem, který by uměl rozpustit i horu ledu. Když spatřila dítě v jeho náručí, oči se jí zalily slzami.

„Už jsem se bála... že ho neuvidíš,“ zašeptala.

„A já jsem se bál, že vás oba už neuvidím,“ zašeptal.

Posadil se k ní, položil dítě mezi ně a vzal ji za ruku. Mlčeli. Ně- které chvíle patří srdci, ne slovům.

Déšť ustal a dvůr se ponořil do ticha. Boreš rozdával rozkazy, sluhové rozsvěceli svíce a z kuchyně se linula vůně večeře. Zbroj-noši si šepem předávali zprávu o narození syna a služby se křižo-valy za zdraví matky i dítěte. Tvrz, zvyklá na hluk kovadliny a křik koní, se dnes ponořila do šepotu.

Na nádvoří se shromáždili čeledíni, aby si potvrdili zprávu. Je-den ji donesl i do stáje, kde pánův mokrý hřebec okusoval seno.

„Narodil se,“ řekl tiše mladík. „Pán má syna.“

„Tak ať ho Bůh provází,“ odpověděl kovář Kuno, aniž by zvedl oči od podkovy. „A hlavně, ať se dožije konce jara.“